Život plný lží. Lze v něm najít pravdu?

osudný pád

Christina McDonald

THRILLER

osudný pád

Copyright © 2019 by Christina McDonald

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jan Lipšanský, 2020
Cover © Paul Debois, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0632-7 (pdf)

osudný pád

Christina McDonald

VENDETA

Richardovi, vždy a navždy

A také každému rodiči – samoživiteli, který je na tu nejtěžší práci sám. Ale obzvláště mé mámě, nejsilnější a nejinspirativnější svobodné matce, jakou znám. Děkuji ti.

PROLOG

„Chceš pravdu? Jsem…“ Mé doznání přerušil záblesk žhavé bolesti, když mě něco udeřilo do tváře. Mozek ránu sotva zaregistroval, pohled jsem měla rozostřený, s rudými záblesky, bolest mi propalovala lebku a postupovala dolů k čelisti. Cítila jsem, jak se mé tělo otáčí.

Potácela jsem se pozpátku, dokud moje nohy nezakoply o nízkou betonovou zídku, přes kterou jsem přepadla, a mé tělo letělo kolem římsy. Tmavá mlha mi zastřela zrak, a než jsem si uvědomila, že padám, ponořila jsem se do prázdnoty.

Do řeky jsem dopadla na záda, oči nehybně zíraly na tyčící se sloupy osvícené blikajícími pouličními lampami.

Pak mě temná voda stáhla dolů.

1

ABI

ŘÍJEN

Probudila jsem se náhle, sny se rozplynuly v ochmýřený obláček. Nepamatovala jsem si, že bych usnula, ale lampa na nočním stolku byla zhasnutá a jediným světlem v pokoji byl měsíc v úplňku svítící zvenku do okna.

Telefon vyzváněl.

„Olivie?“ zamumlala jsem a doufala, že jej zvedne ona, abych to nemusela udělat já. Má dcera patří k těm lidem, kteří vstanou a zase usnou, jako byste zapnuli a vypnuli tlačítko.

Přetočila jsem se a podívala se na budík. Blikající červené číslice ukazovaly 4.48 ráno. V takovou dobu nikdo neoznamuje dobré zprávy.

Přinutila jsem se vstát a sáhnout po telefonu, prachová prošívaná peřina ze mě sklouzla a moje holé paže byly vystaveny chladu.

„Haló?“

„Haló, mluvím s Abigail Knightovou?“ Hlas – mužský – byl tichý a napjatý, stočený do klubíčka jako zmije před útokem.

„Ano.“

„Tady je nemocnice Portage Point. Jde o vaši dceru Olivii. Je mi líto, ale měla nehodu.“

• • •

Běžela jsem chodbou do Oliviina pokoje, žaludek stažený strachem.

Dveře byly zavřené a já je rozrazila s absurdní představou, že se Olivia posadí na posteli a bude na mě mrkat rozespalýma očima. S nadějí jsem si představovala, že na mě bude naštvaná, protože jsem narušila její soukromí. Hodí po mně polštář a já se slabě zasměju a chytím za srdce, jehož tlukot se pomalu vrátí do normálu.

„Měla jsem hrozný sen," řeknu.

„Jsem v pořádku, mami," odpoví a podívá se na mě tak posměšně, jak to jen sedmnáctileté dívky dovedou. „Máš zbytečný strach."

Ale její pokoj je tichý a prázdný, peřiny naházené na posteli. Špinavé oblečení přetéká z koše na prádlo v napůl pootevřeném šatníku. Na prádelníku se neorganizovaně válejí štosy papíru.

Vypotácím se z pokoje, seběhnu po schodech dolů a nastoupím do auta.

Včera v noci, když jsme byly na grilování u Stokesových, byla v pohodě.

Ale ne. Potřesu hlavou, když si ten večer skutečně vybavím. Ne, *nebyla* v pohodě. Už nějakou dobu nebyla v pohodě.

Možná šlo jen o běžnou pubertální náladu, ale tohle vypadalo jinak. Olivia byla obvykle usměvavá a laskavá. Měla docela poklidnou pubertu. Nechodila na večírky, měla samé jedničky, pomáhala kamarádkám s domácími úkoly.

V poslední době se ale zdála duchem nepřítomná a náladová, popudlivá, když jsem se jí zeptala, co se děje. A pak tady byly ty věci s jejím otcem.

Chtěla znát pravdu.

Myšlenky přišly náhle, nepříjemně a překvapivě. Zatnula jsem zuby. Dlouho jsem se bála, že jednoho dne všechny ty lži, které schovávám v temné části svého srdce, vyplavou na povrch. Tyhle lži, moje minulost, mě vždy udržovaly v bdělosti.

• • •

Říjnový deštík pokropil auto a jeho přední sklo pokryla hrst hnědých listů. Nepříjemný pocit v žaludku stoupal výš, až do krku, když jsem prudce otevřela dveře a usedla dovnitř. Tentokrát moje staré rozhrkané auto nastartovalo bez problémů, jako by vědělo, že spěchám.

Vyrazila jsem na příjezdovou cestu, kola se protočila ve štěrku. Zapnula jsem stěrače, které ale zachytily list ze stromu, a ten na předním skle vytvořil jeden mokrý, neustále přetíraný oblouk, sem a tam, sem a tam.

Vzpomněla jsem si, kdy naposledy jsem jela s Olivií do nemocnice – když jí bylo deset, zlomila si ruku, poté co spadla ze staré vrby na zadním dvorku. Můj pocit viny byl enormní. Selhala jsem v tom nejdůležitějším úkolu matky: ochránit ji.

Sevřela jsem pevně volant potažený koženkou a vrátila se v myšlenkách do přítomnosti, aby mě minulost nepřemohla. Auto zaskřípělo, jak jsem kolem jednoho rohu prosvištěla příliš ostře. Jela jsem neopatrně, měla bych zpomalit, ale Olivia…

Ani jsem nedokázala dokončit myšlenku. Moje dcera byla středobodem mého života, tím jediným, co mě poutalo k tomuto světu. Bez ní bych se určitě vznášela ve vzduchoprázdnu jako papírový drak vypuštěný k obloze.

Začala se mi klepat kolena, tak jsem ještě víc šlápla na plyn. Hnijící list byl stále přilepen ke stěrači, ale nyní

rozdělen na poloviny, takže za sebou zanechával stopu ve tvaru zlomeného srdce.

Dupla jsem na brzdy, když jsem projela kolem posledního rohu a smykem vjela na nemocniční parkoviště. Bylo skoro prázdné, vepředu parkovala jedna sanitka a pár aut stálo nahodile na různých místech. Pouliční lampy se odrážely v mokré dlažbě. Zastavila jsem poblíž vchodu ve chvíli, kdy zbylá polovina listu na předním skle mého auta nemilosrdně odletěla pryč.

• • •

Vpotácela jsem se do nemocnice a tvrdě si narazila loket o posuvné dveře. Ve špičkách prstů jsem cítila bolest, ale nezpomalilo mě to. Potřebovala jsem najít Olivii.

Prosím, prosím, ať je v pořádku.

Z lítacích dveří se náhle vynořil lékař. Jeho kroky byly energické a rychlé, rozhodná chůze muže, který ví, co dělá. Za brýlemi s kovovými obroučkami na mě hleděly jeho zarudlé oči.

„Abigail Knightová?“ Poznala jsem úsečný hlas z telefonu. Měl řídnoucí bílé vlasy a hladce oholenou tvář. Stetoskop zavěšený kolem krku. Na bílém plášti vepředu rezavé skvrny.

Přistoupil ke mně blíž a uchopil mě za ruku. Obočí připomínající housenku měl srostlé.

„Kde je Olivia?“ vydechla jsem a sotva popadala dech. Lidé zírali, ale mně to bylo jedno. „Kde je moje dcera?“

Pokusila jsem se ho obejít, ale posunul se tak, aby mi zablokoval cestu.

„Jsem doktor Griffith,“ pronesl a postoupil o krok blíž. Viděla jsem flíčky zlata v jeho hnědých očích. „Půjdete se mnou?“

„Proč?“ Můj hlas zazněl příliš vysoko, slova se mi lámala na jazyku. „Kde je Olivia?“

„Vezmu vás k ní, ale nejdřív si musíme promluvit. Nejlépe někde v soukromí.“ Tón jeho hlasu v sobě nesl veškerou závažnost toho, co sděloval, a zadržel ve mně horečné otázky, které se mi draly na jazyk.

Rozhlédla jsem se po rušné čekárně. Pár lidí na nás otevřeně civělo, zatímco ostatní si hráli s telefony nebo předstírali, že čtou noviny.

Slabě jsem přikývla.

Doktor Griffith mě provedl lítacími dveřmi dolů do jasně osvětlené chodby a do zasedací místnosti, vonící květinovým potpourri a zařízené ve světle pastelových odstínech. Podlaha byla nablýskaná, zdi smetanové barvy.

„Prosím. Sedněte si.“ Doktor Griffith ukázal na tmavošedé vypolstrované křeslo. Strnule jsem se posadila na kraj.

Přešel k automatu na vodu v rohu místnosti. Ohromná věž plastových kelímků, bílých jako vybělené kosti, se kymácela na vedlejším nízkém černém stolku. Jeden z nich vytáhl a naplnil vodou. Zásobník zabublal, jak vzduch stoupal nahoru.

Podával mi kelímek s vodou, ale já na něj jen zírala. Nebyla jsem schopná natáhnout ruku a vzít si ho. Nakonec kelímek položil na stůl.

Doktor Griffith vzal plastovou židli a postavil ji proti mně. Ze zvuku jeho nohou šourajících se po podlaze mi trnuly zuby. Posadil se, chodidla na podlaze, lokty položené na kolenou, prsty proti sobě jako při modlitbě.

„Stala se nehoda…“ řekl. Zopakoval tím svá předchozí slova.

„Je Olivia v pořádku?“ přerušila jsem ho.

Ten způsob, jakým se na mě podíval. Soucitně. Ten jsem znala.

Zasáhla mě intenzivní touha utéct. Holeně mě stále pálily po mém včerejším ranním běhání, stehenní svaly bolely, ale nyní udeřila daleko větší bolest.

Vyskočila jsem a divoce se kolem sebe rozhlédla. Doktor vstal a podíval se na mě, jako bych byla divoké zvíře. Ale nutnost dozvědět se podrobnosti mě přikovala na místo.

„Řekněte mi…“ zaskřehotala jsem.

„Vaše dcera…“ Doktor Griffith se dotkl mého předloktí. Ruku měl těžkou a chladnou.

Řekl něco o nehodě.

Někdo našel Olivii dole na nábřeží poblíž mostu ZigZag.

Něco o velkém epileptickém záchvatu, korneálním reflexu a skóre čtyři glasgowské stupnice bezvědomí.

Řekl něco o poranění hlavy, nehybných a rozšířených zornicích a výpočetní tomografii.

Že podstoupila operaci hned, jak ji přivezli.

Nechápala jsem smysl ani jedné z těch vět.

Zhroutila jsem se do křesla a předklonila se tak, až jsem měla hlavu mezi koleny. Jako bych čekala pád letadla. Slyšela jsem své pulzující srdce, krev hrnoucí se do uší, pronikavý sykot svého dechu, jak jsem se ostře nadechovala a vydechovala ve snaze jej popadnout. V místě, kde jsem se udeřila do lokte, mi bolestivě tepalo.

„Ne… ne…“ prosila jsem úpěnlivě znovu a znovu a zatínala a uvolňovala své zpocené dlaně.

Doktor si sedl vedle mě a jeho hlas prolomil tu těžkou, lepkavou bublinu, která mě obklopovala.

Utrpěla vážný úraz hlavy. Je mi to moc líto, paní Knightová, ale vaše dcera má trvalé a nevratné poškození mozku.“

Mysl se mi zamotala, jak se snažila vstřebat tato fakta a dát jim smysl. Střepy jeho slov ve mně vyvolaly záchvat paniky.

„Je ještě někdo, komu bychom měli zavolat?“

Komu? Moje máma už nežije. Svého otce jsem nikdy nepoznala. Neměla jsem manžela ani přítele. Do této chvíle mě příliš zaměstnávalo být matkou, takže nebylo kdy na přátele. Tak jedině…

„Moje sestra." Můj hlas zněl velmi vzdáleně, jako by přicházel odněkud z chodby, a ne ze mě.

Napsala jsem na kousek papíru telefon na Sarah. Vzal ho a otevřel dveře, někomu papírek předal a pak si zase sedl naproti mně.

„Je mi to skutečně líto, paní Knightová, udělali jsme opravdu všechno, abychom ji zachránili, ale Olivia se neprobudila. Teď je připojena na přístroje, které ji udržují naživu." Olízl si rty, jak potřeboval říct ještě něco. „Ale ona…"

„Je dárcem orgánů," zašeptala jsem otupěle.

To přece chtěli, nebo ne? V den, kdy získala řidičský průkaz, podepsala Olivia možnost zachránit život někoho jiného. „Víš," řekla tehdy a krčila rameny s jistotou mládí, které si smrt nepřipouští, „kdyby k tomu náhodou došlo." Moje hodná, laskavá holčička.

„Ne, to ne… Chci říct, že vzhledem k jejímu stavu ji nemůžeme legálně odpojit od přístrojů."

Nechápala jsem. Jako by najednou začal mluvit cizí řečí. Pod očima jsem cítila pulzující tep.

Odkašlal si, vyhýbal se pohledu do mých očí. „Nemůžeme odpojit od přístrojů těhotnou ženu. Určitě ne ve státě Washington."

„Cože?" vydechla jsem. Mé tělo ochablo, bylo bez kostí, hlava se mi točila.

„Olivia byla – je – Olivia je těhotná."

2

OLIVIA

DUBEN, O ŠEST MĚSÍCŮ DŘÍVE

Žlutý školní autobus pomalu kymácivě projížděl podél třpytícího se moře, které se táhlo kolem Portage Pointu, a mířil k Seattlu, našemu dnešnímu cíli.

„Brrr, ten autobus je táák nud-nýýý," zvrátila se vedle mě do sedadla moje nejlepší kamarádka Madison. Vytáhla z kabelky pudřenku a začala si pudrovat už tak dost matný nos.

Jeli jsme do Washingtonské univerzity na dvoudenní exkurzi. Netušila jsem, proč si stěžuje. Už jen vypadnut ze školy bylo jako prázdniny. Madison uchopila své dlouhé, tmavé vlasy a hodila si je přes rameno. Věděla jsem, že se dívá na Petera, a já jen tak tak odolala nutkání obrátit oči v sloup. Pokud šlo o kluky, Madison trpěla ADHD. Přejela jsem prsty chladivý kov svého náramku pro štěstí. „Aspoň že nemusíme být ve škole," řekla jsem.

„Škoda že nemůžeme udělat něco zábavnýho." Nanesla si na rty vrstvu světle růžového lesku a hlasitě mlaskla. „Plnit vysokoškolské povinnosti nebude nic moc."

Kousla jsem se do rtu, abych byla zticha. Madisonini rodiče byli bohatí. Nikdy necítila podobný tlak jako já, pokud šlo o vysokou.

Na druhou stranu moje máma se uskrovňovala a šetřila každý dolar, abych mohla jít příští rok po maturitě studovat. Čtyři roky školného ji zcela vyčerpaly. Nabízela jsem se, že půjdu pracovat na částečný úvazek, ale odpověděla mi, že mou prací je učit se a prospívat ve škole.

Dívala jsem se přes Madison ven z okna a žmoulala pramínek vlasů. Oknem se prodíralo sluneční světlo, občas přerušené stíny stromů.

„Všimla sis, že Zara měla dnes ráno nový pupínek?“ zašeptala Madison dramaticky. „Myslím, že jí na čele pučí vědecký experiment.“

„Nebuď protivná,“ odbudu ji jemně a snažím se nesmát. Zara *má* hrubou pleť a mně je jí líto.

„Copak nemá nějaký přípravek proti akné?“ pokračuje Madison. „Proč ho nepoužije?“

Už se ani nesnaží šeptat, takže se na ni výstražně podívám. Zara sedí jen pár řad před námi. Nechci, aby ji slyšela.

Ale Madison si mě nevšímá. Možná má špatnou náladu. Takovou tu škodolibou. Jednou ve čtvrťáku jsme se dostaly do křížku a Madison přinutila všechny holky ve třídě, aby se se mnou nebavily. Ty, které bývaly mými kamarádkami, „zapomínaly“ podržet mi místo v autobuse nebo mě pozvat na večírek.

Nikdy jsem nezapomněla na ten pocit nepatřičnosti, jako bych na sobě měla cizí boty a ty mě všude tlačily. Od té doby jsem si dávala pozor, abych si Madison nikdy, nikdy nepohněvala.

„Co jsou vůbec ty pupínky zač?“ zeptala se.

Zahihňala jsem se: „Je to hnis, ty trdlo.“

„Brr. I to slovo je nechutné. *Hni-hni-hni*-sss.“ Na vyrážení zvuku písmene *h* si dala záležet. Zasmála jsem se nahlas. „*Hni*-sss,“ vyhláskovala. „Jako bys to z pusy vyplivla. Jako by to *hni-sss* vzniklo z *hni-sák*.“

„Bože, to je hnusný!“ zalapala jsem po dechu a snažila se ukrýt smích.

Pár řad před námi se Zara otočila. Obě jsme se schovaly za sedadlo před námi a hystericky se smály.

Zapípal mi telefon, tak jsem jej vytáhla z batůžku. Byl to vzkaz od mámy.

Ťuk, ťuk

Kdo je tam? odepsala jsem.

Máma: *Oliva*

Já: *Jaká oliva?*

Máma: *Oliva jako Olivia!*

Zasmála jsem se a poslala jí řádek *x* a *o* zrovna ve chvíli, kdy se za námi vynořila Tylerova hlava.

„Ahoj, zlato.“ Jeho oříškové oči s jantarovými tečkami se smály.

Můj přítel byl typický středoškolský atlet. Kapitán týmu amerického fotbalu, který se vyznal v každém sportu, do kterého se pustil, a snažil se o fotbalové stipendium na Washingtonské univerzitě. Byl oblíbený a věděl to. Sebevědomým, nikoli buranským způsobem.

Naklonil se ke mně dolů a políbil mě na ušní lalůček, snažil se být sexy.

Zachichotala jsem se a odtáhla se od něho. Zamračil se, vypadal trochu vyvedený z míry.

„Bože, vy dva! Nechte si to někam, kde budete sami!“ obořila se na nás Madison hlasitě.

Horkost mi zalila tváře i krk. Madison je někdy taková mrcha. Máma mi říkala, že bych se jí měla postavit. Tyler zase povídal, že v lidech vždycky vidím to nejlepší.

Popravdě, oba se pletli. Jen jsem se bála, že mě nebude mít ráda.

V tu chvíli se Tylerův kamarád Peter naklonil přes sedadlo. „Mankote, jsi červená jak rajče, Liv!“ zahulákal.

Natáhl se, aby se dotkl mého hořícího krku, ale Tyler mu ruku strhl zpět, s planoucíma očima. „Nedotýkej se jí, chlape!“

Zrudla jsem ve tváři ještě víc, ale Peter se jen smál.

„Ty jsi takový blázínek,“ vyvrátila Madison koketně oči.

Tylerovy oči ztvrdly a jeho čelisti se sevřely. „Sklapni, Madison. Jsi kousavá jen proto, že nemáš kluka.“

Musela jsem se hlasitě zasmát. „Tak červenou tvář, jako jsou tvoje vlasy, Petere, ale rozhodně nemám,“ zavtipkovala jsem ve snaze zmírnit situaci.

„No a co, debile?“ Madison se zavrtěla na sedadle a zamračeně zírala z okna. Dala si do uší sluchátka a zesílila zvuk, až jsem i já mohla slyšet slabý rytmus hudby.

„Ignoruj ji.“ Tyler mě vytáhl ze sedadla a posadil se na moje místo, přitáhl si mě na klín a přitiskl se k mé tváři. Tyler a Madison spolu nikdy nevycházeli. Ona si o něm myslela, že je až moc chudý.

Díky svým vlnitým blond vlasům a očím barvy lískových oříšků patřil Tyler k nejžádanějším klukům ve škole. Dalo mi práci dostat se do jeho blízkosti, ale nakonec jsem místo po jeho boku obsadila, když jsem s ním začala chodit. A bylo hezké být jeho přítelkyní. Ale poněkud trapné, když se náš poměr snažil dávat až příliš na odiv.

„Přemýšlel jsem o včerejšku,“ zašeptal mi Tyler do ucha. Znovu jsem se začervenala a krev mi začala bušit ve spáncích. Rozhlédla jsem se a doufala, že ho nikdo neslyšel.

Včera jsme se v mém pokoji intenzivně mazlili, než se máma vrátila z práce. Byl hodně vzrušený a já se cítila tak moc pod tlakem, že jsem se z toho rozplakala. Občas takový býval: neústupný a horlivý. Ale nebyli takoví všichni kluci?

Odtáhl se ode mě a protáhl si krk. Otřásla jsem se, znechucená křupavým zvukem jeho obratlů.

„Je mi to líto, jak… však víš,“ řekl. „To proto, že tě miluju. Myslím, že jsme spolu dost dlouho, abychom do toho šli.“

„Brzy, dobře? Prostě na to ještě nejsem připravená."

„Myslel jsem…" naklonil se a políbil mě vlhce na tvář. „Možná jeden z víkendů bychom si mohli udělat extra speciální? Někam si zašli, jenom my dva? Mohla bys říct svý mámě, že budeš přes noc u Madison."

Chtělo se mi smát, jak absurdně to znělo. Co bychom jako mohli dělat? Najmout si na noc pokoj v hotelu? A kromě toho jsem ještě nechtěla mít sex. Nechtěla jsem skončit jako ty hloupé dospívající holky, které otěhotněly – stejně jako moje máma.

Ale neřekla jsem to. Místo toho jsem se usmála a odpověděla: „Jasně, možná." Nechtěla jsem ranit jeho city, a pokud z toho bude mít radost, ať si myslí, že si někam nějakou noc vyjdeme.

Autobus s trhnutím zastavil na zastávce a já zjistila, že jsme dojeli k Washingtonské univerzitě.

„Jsme tady!" zakřičel někdo zepředu z autobusu.

Madison si vytáhla sluchátka z uší a ukázala prstem ven. „Tam jsou!"

Sledovala jsem její gesto. Na konci parkoviště se shromáždila skupina asi čtyřiceti mladých lidí. Polovina z nich měla běžné oblečení, ale druhá půlka měla stejné školní uniformy: dívky zelené vlněné sukně, zelené halenky a podkolenky, kluci šedé kalhoty a šedé vázanky.

„Blbí šprti!" zakřičel Peter. Paprsek slunečního světla mu rozzářil jeho rudé vlasy a rozpálil pihy v obličeji. Sledoval Madison a čekal na její reakci. S ohledem na jeho dobro jsem doufala, že se od ní bude držet dál. Snědla by ho zaživa, a Peter byl jinak docela milý kluk. Tyler jí za jejími zády říkal nadržená štětka. Kdyby nebyla moje nejlepší kamarádka, pravděpodobně bych s ním souhlasila. Každý víkend si vyrazila s jiným klukem a druhý den ho odkopla.

„Hlavy vypatlaný!" zakřičel Tylerův kamarád Dan.

Tlustý a arogantní Dan byl tak trochu outsider, ale kvůli jeho přehnanému sebevědomí a nadutosti se mu nikdo nepostavil. Tyler si myslel, že Dan je zábavný. Já si myslela, že je to blb.

„Pozor na pusu, pánové!“ okřikl je zepředu autobusu pan Parks, náš učitel tělocviku, který vedl tento výlet. „No tak, vystupujeme.“

Venku nás přivítalo rozzářené jarní slunce. Byl to jeden z těch nedotčených panenských dní, kdy konečně ustal déšť a zanechal za sebou vydrhnuté modré nebe. Ve vzduchu se vznášel jen náznak tepla, příslib podobných dní, které budou brzy následovat.

Mezi tyčícími se jehličnany vykukovaly třešňové stromy pokryté nadýchanými růžovými a bílými květy. V dálce jsem viděla začátek kampusu a shluk domů chlapeckých a ženských spolků v tudorovském, gotickém a georgiánském stylu.

„Sem!“ zamával na nás pan Parks, až se mu pod bílou polokošilí zavlnily bicepsy. Přesunuli jsme se k němu a on nás rozdělil: střední škola Portage Point, střední škola Ballard High a katolická akademie Seattle, studenti posledně jmenované školy v uniformách.

Byli jsme rozdělení do tří skupin, a když nás zapsali, začali jsme mluvit jeden přes druhého.

Tyler měl ruku kolem mých ramen a pevně si mě tiskl k tělu. Madison stála vedle mě vpravo. Cítila jsem se příjemně a bezpečně.

A pak jsem ji uviděla.

Jen pár kroků ode mě stála dívka v zelené školní uniformě katolické akademie Seattle. Měla dlouhé světle blond vlasy, ostré slovanské rysy, špičatý nos a na bradě poněkud nesouměrný důlek.

Když se ke mně otočila, můj svět se rozpadl a sklouzl k okraji útesu, o kterém jsem vůbec netušila, že existuje.

Podobala se mi tak, že mohla být mou sestrou.

Když mě uviděla, oči se jí rozšířily, čímž se jen zdůraznila jejich neobvyklá barva odstínu lesní zeleně: stejná, jako jsem měla já.

V tu chvíli, kdy jsem se podívala na tvář, kterou jsem znala celý svůj život, jsem měla pocit, že jsem přes ten útes přepadla. Nevěděla jsem, jak daleko nebo jak tvrdě dopadnu, jen to, že nic už nikdy nebude jako dřív.

3

ABI

ŘÍJEN

„Rozumíte mi, co vám říkám, paní Knightová?“

Mžourala jsem na doktora Griffithe a nebyla si jistá, jestli jsem dobře slyšela.

„Vaše dcera je těhotná.“ Mluvil pomalu, jako bych byla dítě neschopné pochopit jeho slova. „Olivia utrpěla nevratné poškození mozku a už se neprobudí, ale zákony státu Washington nám zakazují odpojit ji od přístrojů. Musíme dát plodu co největší šanci na přežití. Rozumíte?“

Přikývla jsem a zároveň zavrtěla hlavou. *Rozuměla jsem*, ale nedávalo to žádný smysl – jako by vzal náhodná slova ze slovníku a vložil je do věty.

„Cože…?“

Přerušilo mě zaklepání na dveře a vstoupila ošetřovatelka v růžové uniformě. Svou smutnou, sklíčenou tváří a visícím podbradkem připomínala bernardýna.

„Paní Knightová, vaše sestra…“

Sarah se prodrala přes ošetřovatelku a prorazila si cestu do místnosti. Modré oči měla protkané červenými žilkami, průsvitná víčka naběhlá stejně jako já. Popadla mě za ruku a já se zadívala na její prsty. Hladké a dokonale oválné nehty zářily rudou barvou čerstvé krve. Dokonce i teď, uprostřed

noci, se její dlouhé, dokonale upravené vlasy vlnily a leskly pod chabými nemocničními světly.

Přitáhla si mě k sobě a objala tak, až jsem cítila žebra. Ztuhla jsem a ona ruce spustila, náznak raněných citů ve tváři. Vždycky mezi námi byl jistý rozdíl. Moje chyba, zřejmě, ale už jsem nevěděla, jak to zastavit.

„Kde je Olivia? Je v pořádku? Co se stalo? Proč byla venku uprostřed noci?"

Otázky položené kulometnou rychlostí a máminým nejnaléhavějším hlasem, který Sarah ovládala. Používala jej od doby, kdy mi bylo deset let a jí dvacet a máma mě nechala před Sářiným bytem jen s batůžkem špinavého oblečení. Odešla domů a ještě toho dne spáchala sebevraždu, takže mě vychovávala moje sestra.

Zavrtěla jsem hlavou, slzy v krku.

„Ona… ona…"

Nevěděla jsem, proč byla Olivia venku uprostřed noci.

Vykoupala jsem se, dala si trochu vína a pak si šla lehnout s knížkou. Usnula jsem, zatímco moje dcera šla ven a dělala… co?

Kolem mě divoce vířila temná mlha úzkosti.

Panika: můj starý přítel.

„Paní Knightová?" zaslechla jsem odněkud zdálky.

Začala jsem vidět rozostřeně a v uších mi kvílel vysoký tón. Už jsem to nemohla vydržet. Skácela jsem se na zem.

„Abi!" Shlukli se kolem mě lidé, něčí ruce mě zvedly. Položili mě do křesla.

Hrozně jsem se potila. Vzduch byl jako sirup, těžký jako voda.

Někdo mi dal do ruky papírový sáček a zdáli jsem zaslechla uklidňující hlas Sarah:

„Dýchej. Přesně tak. Nádech, výdech. Nádech, výdech."

Jako dítě jsem měla záchvaty paniky každou chvíli. Ale naučila jsem se své emoce ovládat a uhasit je podobně jako plameny ohně. Sarah vždycky říkala, že bych o svých pocitech měla mluvit, dostat je ze sebe ven, ale já jsem věděla, že je lepší potlačit je a předstírat klid. Lepší bylo necítit nic.

Nějak, aniž bych to sama chtěla, se můj dech ustálil a srdce zklidnilo. Pak jsem opět začala vnímat. Doktor Griffith a Sarah si povídali.

„Co se stalo?“ ptala se Sarah.

Sarah dovedla řešit složité situace. Zdálo se, že nikdy nepropadá zoufalství nebo panice. Pocítila jsem záchvěv hněvu, že ona to dokáže zvládnout. Já nezvládla ani položit správné otázky.

„Zdravotník v důchodu našel Olivii na břehu řeky Zig-Zag, kousek od mostu. Nevíme, jestli spadla z mostu, nebo – zkrátka, je to věc policejního vyšetřování,“ odpověděl doktor Griffith. Seděl přede mnou v podřepu a pevně držel mou ruku ve své. Oproti mé zpocené dlani byla ta jeho suchá a chladivá.

Sarah se na židli přisunula blíž ke mně, papírový sáček mi přiložila k ústům. „Lidé se probouzejí z kómatu každou chvíli…“ začala.

„Olivia není v kómatu,“ přerušil ji jemně. „Kóma obvykle vzniká z lokálního poranění. Olivia ztratila hodně krve, což vedlo k poškození skoro všech částí jejího mozku. Je mi to líto a chápu, že je těžké tomu porozumět a ještě těžší to přijmout, ale Olivia se neprobudí.“

Přiřítila se ke mně bolest, vrazila do mě a bušila uvnitř mé hrudi jako obří zběsilé zvíře.

„A je těhotná?“ zašeptala jsem.

„Ano,“ odpověděl doktor Griffith.

Podívala jsem se na Sarah. Čelisti jí pracovaly, jako by žvýkala kůži.

„Jak dlouho?“ zeptala jsem se.

„Musíme ještě provést ultrazvuk, abychom si byli jistí, ale podle hladiny hormonu choriogonadotropinu tak třináct až čtrnáct týdnů.“

Zapřemýšlela jsem, co jsme dělaly před třemi měsíci. To byl červenec. Olivia už měla prázdniny. Učila se na řidičák, na přijímačky na vysokou, chodila plavat, scházela se se svými přáteli.

Nedělaly jsme nic zvláštního. Peněz jako vždy nebylo nazbyt a já šetřila na školné, protože jsem věděla, že budu muset vše platit, až Olivia nastoupí na vysokou. Nedokázala bych říct, kdy se něco změnilo, kdy otěhotněla. Ani to nemusela vědět. Řekla by mi, kdyby to věděla.

„Nejspíše bylo dítě vystaveno radiaci a chemickým látkám…?“ utrousila Sarah.

Doktor Griffith sebou trhl. „Ano. Možná. Pravděpodobně. Když přijímáme ženské pacientky, děláme běžný těhotenský test, ale kvůli operaci se musel odložit.“

Zaprášenou ventilací pronikal dovnitř zatuchlý vzduch a nepříjemný skučivý zvuk. Sarah a doktor Griffith se odmlčeli.

„Chci ji vidět. Hned teď.“ Hlas jsem měla prázdný a mdlý.

„Samozřejmě,“ souhlasil doktor Griffith okamžitě.

Sarah mi pomohla na nohy a následovaly jsme doktora chodbou dolů k jednotce intenzivní péče.

Navzdory nelítostné realitě té strohé bílé chodby se něco ve mně stále drželo slabé naděje, že Olivia tady není – že se jen stala nějaká strašná chyba, hloupý administrativní omyl. Že nejde o mou dceru.

Doktor Griffith rázně došel na konec chodby a zahnul doleva, potom u zamčených dveří jednotky intenzivní péče

zamával svým bezpečnostním čipem. Uvnitř se nad postelí, obklopenou pípajícími a bzučícími přístroji, nakláněla Jen Stokesová, matka Oliviiny nejlepší kamarádky. Na krku se jí houpal stetoskop.

„Doktorka Stokesová," představil ji doktor Griffith.

„Jen?" Zůstala jsem zírat na svou sousedku. Sotva před pár hodinami jsme u nich byly s Olivií na grilování, a teď se scházíme na jednotce intenzivní péče. Pod bílým pláštěm měla vybledlé džíny a starý sportovní dres Seahawk. Oči rudé, tmavé kudrliny se jí neuspořádaně vlnily kolem pobledlé tváře. Rukama pevně sevřenýma v pěst si tlačila na břicho.

„Co tady děláš?" zeptala jsem se.

„Volala jsem jí," vysvětlila Sarah. Pak jsem si uvědomila, že Jen na místní pohotovosti pracuje jako lékařka.

„Abi, je mi to tak líto." Podle pohybu úst to vypadalo, že chce říct ještě něco, ale neřekla. Přerušila oční kontakt a podívala se dolů.

Pohlédla jsem také tím směrem a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že osoba, na kterou se díváme, je Olivia. Moje dcera byla bílá jako prostěradlo, na kterém ležela. Její tělo vypadalo příliš klidně, jako by všechna její životní energie byla uvězněná pod pokrývkou, která ji zakrývala.

Postel byla obklopena spletí infuzí. Tolik lahviček a hadiček, že jsem je nedokázala spočítat: do krku pro dýchání, do nosu pro prázdný žaludek, rostly jí i z hrudi a zaznamenávaly tlukot srdce. Plicní ventilace vedle postele vydávala rytmické zvuky.

Olivia měla hlavu obvázanou bílými obinadly, vykukovala jen tvář. Nad pravým obočím jsem viděla hlubokou ránu, na levém spánku prokvétala ošklivá, tmavě fialová modřina a na tvářích a nose byla spousta škrábanců.

Zírala jsem na svou dceru a muka, která jsem cítila, nebyla jen duševní, ale i fyzická. Prudká bolest mi sevřela hruď,

až se zdálo, že se mi zastaví srdce, ale cítila jsem ho, slyšela jsem ho – zradilo mě tím, jak neustále bilo, když přece mělo být zmrzlé. Bolest a bezmocnost mě spalovaly jako bílý blesk.

Sjela jsem pohledem na Oliviino břicho, stále ploché a rovné, ani náznak dítěte skrytého uvnitř.

Někde na pozadí mysli jsem zaregistrovala, že Jen odešla z pokoje. Emoce se nahromadily a hrozily, že mě roztrhnou na miliardu malých kousků. Chytila jsem Olivii za ruku, protože jsem chtěla – ne chtěla, ale *potřebovala* – být s ní spojená.

Její zápěstí mi bezvládně leželo v ruce, ale něco chybělo. Stříbrný náramek pro štěstí, který Olivia vždycky nosila, byl pryč.

Místo něho se na její kůži skvěla jen řada tmavě fialových modřin.

4

OLIVIA

DUBEN

„Ta holka. Ježíš. Až z toho mám husí kůži," řekl Tyler v pondělí po exkurzi do Washingtonské univerzity. Dávali jsme si oběd u našeho stolu v jídelně, vedle úhledně poskládané věže ze žlutých židlí, které se používaly, když se tady sešli studenti před nějakou sportovní akcí.

„To je pravda!" řekl Peter. Jeho jako mrkev červená hlava pokývala na souhlas. „Co to bylo? Máš ségru, o který nevíme, Liv?"

Důrazně jsem zavrtěla hlavou. „Ani náhodou."

Tyler vedle mě si strčil do pusy plnou hrst hranolků. „Byla úplně jako tvoje dvojče," řekl. „Můj táta říkal, že každý někde nějaký má."

„Určitě." Odložila jsem sendvič s arašídovým máslem a džemem a najednou jsem ztratila chuť k jídlu. Nechtěla jsem o tom mluvit. Proč prostě nesklapnou?

„Měla na bradě i stejný důlek jak prdelka," dodal Peter. „Vypadala *přesně* jako ty."

Tyler se na Petera zamračil. Stiskla jsem zuby a čekala, že Tyler ho setře nějakou kousavou poznámkou. Tyler vždycky říkal mému důlku na bradě prdelka. Ne urážlivým

způsobem, ale tylerovským. Věděla jsem, že nechce, aby to říkal kdokoliv jiný.

Ale Tyler se vrátil ke svým hranolkům. Vydechla jsem. Ani jsem netušila, že jsem zadržela dech.

Madison se zasmála a kousla do svých mrkvových tyčinek. „Mít důlek na bradě neznamená, že jsi s někým příbuzný, ty idiote."

„Není to moje sestra, *jasný*?" Ztratila jsem nervy. „Dokonce jsem ji nikdy předtím ani neviděla."

Všichni ztichli. Srdce mi bušilo až v krku a dívala jsem se dolů. Cítila jsem, jak si všichni vyměňují pohledy. Byla jsem mírumilovná. Nikdy jsem kolem sebe nekopala ani se neúčastnila hádek.

Uždibovala jsem okraje svého sendviče, až zbyla jen střída. Nesnášela jsem ten pocit suché kůrky v puse. Když jsem byla malá, máma mi vždycky odřízla kůrky ze sendviče, ořízla hrany a vyřízla uprostřed malou díru, takže sendvič vypadal jako písmeno O. Najednou jsem si přála, aby tu byla a uklidnila mě.

Madison náhle změnila téma. „Taaakže, můj bratr se příští týden vrací domů."

Hlava mi vybuchla a krev se mi nahrnula do tváří. Nechala jsem vlasy spadnout před obličej, aby ho zakryly, a zuřivě jsem žvýkala jeden pramen.

Tyler si odfrkl, objal mě kolem ramen a přitáhl si mě k sobě. „Bude mít nějakou marjánku?"

„Tylere!" okřikla jsem ho.

„Drž hubu, hajzle!" Madisoniny tmavé oči zablýskaly. „Stalo se to jenom jednou. Byl prostě tak hloupý, že se nechal chytit."

„Počkej. Myslel jsem, že byl v New Yorku. Neposlali ho tam tvoji rodiče poté, co se nechal chytit při dealování?" Peterova pihovatá tvář se zkrabatila zmatkem.

Madison se zaškaredila. „*Jednou!* A byla to jen marjánka!“

Ponižovalo ji, jak každý ví o tom, že Derek byl poslaný do soukromé školy na východním pobřeží, aby ho „napravili“. Všichni jsme si občas něco vypili a pár našich kamarádů kouřilo trávu, ale obchodovali s ní jen lúzři a závisláci.

Peter zaměřil pohled někam mezi Madison a Tylera, ve vzduchu cítil napětí.

„Olivie,“ řekl a rychle změnil téma. „Zítra nejdeš na trénink plavání, že? Pomohla bys mi s nějakýma pitomostma do chemie? Bifluju doma, abych dohnal látku.“

„Jasně,“ vrhla jsem pohled na Tylera. Mračil se. Neměl z toho radost, že budu Peterovi pomáhat s učením.

Občas býval poněkud majetnický. Ne že bych ho někdy podvedla, ani nic podobného. Prostě takový byl: zvenku drsoň, ale uvnitř svým způsobem nejistý. Věděla jsem, že je to jen proto, že mě miluje.

„Dík, kámo,“ zašklebil se na mě Peter.

Zvedla jsem se z tvrdé kovové židle. „Jdu ven na vzduch. Jdeš se mnou, Mad?“

Madison se postavila a nechala vyniknout své štíhlé tělo, oprášila si černé legíny a svetřík bez rukávů. Hodila po Tylerovi s Peterem tvrdým pohledem a vydala se ke dveřím.

Vyšly jsme do chladného dubnového vzduchu a zamířily na školní dvůr, kde jsme se schoulily na lavičce u fontány. Byly jsme tu samy, protože venku se v tomhle počasí ještě příliš sedět nedalo. Mraky se nám honily nad hlavou jako na závodní dráze – v jednu chvíli svítilo sluníčko, v další hrozil déšť. Dívala jsem se úkosem na Madison a odhadovala její náladu.

Hrála jsem si s náramkem na levém zápěstí a otáčela jím mezi prsty sem a tam.

„To s tím Derekem je mi líto,“ nadhodila jsem.

„To je v pohodě. Mně je to líto s tou holkou.“ Odstranila si záděru. „Jsem si jistá, že není tvoje sestra ani tak něco.“

Potěšilo mě, že to řekla. Bez ohledu na to, jak náladová Madison bývá, věděla jsem, že se na ni vždycky můžu spolehnout. Možná proto jsme byly stále nejlepší kamarádky i po všech těch letech.

Poprvé jsme se viděly ve školce a skamarádily se, když se ukázalo, že obě nenávidíme hrát si na oblékání šatiček. Nechtěla jsem, aby kdokoliv věděl, že mě moje máma celou zimu nutila nosit pod oblečením punčocháče. Madison si chtěla hrát venku.

„Co myslíš, budeš ji chtít najít?“ zeptala se Madison.

Pokrčila jsem rameny. Nechtěla jsem přiznat, že jsem s ní mluvila už na záchodcích na Washingtonské univerzitě.

Zblízka mi nebyla tak podobná, jak jsem si myslela. I když měla oči stejného odstínu zelené jako já, ty její byly o něco větší. Její dolíček na bradě nevypadal tak výrazný jako ten můj, lícní kosti nebyly tak ostré, nos měla o něco menší. Přesto mě stále znervózňovala.

Osušila si ruce a pak se nedbale opřela o umyvadlo.

„Jsem Kendall Montgomeryová,“ řekla. Přehodila si své dlouhé blond vlasy přes jedno rameno způsobem, jakým to dělají protivné bohaté holky.

„Já Olivia,“ odpověděla jsem.

Rozhostilo se rozpačité ticho. „Můj táta je mrtvý,“ vyhrkla jsem v obavě, že bude chtít říct něco o tom, jak jsme si podobné. „Jen pro případ, kdyby sis myslela, že jsme příbuzné. A ani náhodou nemůžeme mít stejnou mámu.“

„Tak to je zlý,“ ušklíbla se. „Moji rodiče jsou kreténi. Bylo by úžasný, kdybych je mohla vyměnit.“

Zasmála jsem se, vyšel ze mě překvapený zvuk. Aspoň jsem vždy byla ráda, že moje máma je moje máma. Obětovala mi celý svůj život. Někdy až moc.

„Kde bydlíš?“ zeptala se.

„V Portage Pointu. Je to malé město na jih…“

„Portage Point znám. Odtud je moje máma."

Když jsme si obě uvědomily, co řekla, nastalo tíživé ticho.

„Tvoje máma?" Dlaně jsem měla najednou horké a vlhké.

„No, ne odtud…" zaváhala. „Žila tam, když byla na střední, myslím."

Nevěděla jsem, co říct.

„Na každý pád," řekla Kendall a zamířila ke dveřím, „ráda jsem tě poznala, Olivie."

„Jo, já tebe taky. Uvidíme se."

Odvlnila se, krátce luskla prsty a byla pryč.

Na lavičce jsem se otočila k Madison a zavrtěla hlavou. „Ne, nemyslím, že ji budu hledat. Proč bych měla? Už vím, že nejsme příbuzné."

„*Nevíš*, jestli to *víš*," opáčila Madison.

Zůstala jsem na ni civět. „Co tím myslíš?"

„No co když tam máš svýho dlouho ztracenýho tátu a celou další rodinu? Co když tvoje máma měla třeba nějakou aférku nebo tak něco?"

Ten nápad mi přišel tak absurdní, že jsem se mu nahlas zasmála. Nedokázala jsem si představit mámu, jak má nějakou vášnivou aférku. Mohli byste na ní studovat sebeovládání – mračila se, ale nikdy nekřičela, usmívala se, ale nikdy se nesmála nahlas, make-up měla nanesený lehce, šaty úhledně vyžehlené.

Máma byla vyrovnaná jako socha. Neměla v sobě tu těkavou a upovídanou živost, jakou měly matky některých mých kamarádů. Byla typ matky, která zde byla vždy pro mě, připravená s kapesníčkem, když jsem se potřebovala vyplakat, nebo nešetřící povzbuzením, když jsem měla trénink plavání.

„Jasně!" odfrkla jsem. „Ani by nevěděla, jak flirtovat, natož mít aférku. Navíc by se bála, že dostane nějakou sexuálně přenosnou chorobu."

Madison se také zasmála. „Dobře, tak možná je ta holka dcerou tvýho táty."

„Můj táta je mrtvý, Mad."

„Já vím, ale třeba si založil druhou rodinu předtím, než zemřel? Nebo tvou mámu podváděl? Nebo…" dramaticky rozevřela oči, „… možná *není* mrtvý."

Obrátila jsem oči v sloup. „Vážně bys měla přestat sledovat ty telenovely."

„Probuď se, Olivie. *Jsi tak naivní.* Někteří lidé lžou, a ty ani nevíš proč," odpověděla Madison.

Trhla jsem sebou, jak mě ta urážka zasáhla. „Vážně si nemyslím, že by mi moje máma lhala o tátovi."

„Jak to můžeš vědět? Pravda občas bolí."

„Lži bolí taky," řekla jsem tiše.

• • •

Ten večer přišla máma s plnou náručí potravin z obchodu a oznámila, že bude vařit. Přikrčila jsem se. Jako Gordon Ramsay fakt nebyla. Obyčejně její kuchařské experimenty končily katastrofou.

Jako tuhle, když se snažila upéct cornwallské kuře s tou nechutnou, rozbředlou omáčkou, ale zapnula v troubě grilování místo pečení. Během půl hodiny zaplnil celý dům kouř tak hustý, že jste jej mohli kousat.

Přála jsem si, abychom prostě jen objednaly pizzu.

„Tak co budeme vařit?" nasadila jsem svůj pokerový výraz a začala vybalovat potraviny z papírových tašek. Nechtěla jsem nějak ranit její city.

„Boloňské špagety." Natáhla se pro další tašku a vytáhla čerstvou bazalku, česnek, cibuli a jednu mrkev.

Usmála jsem se. Máma nesnášela mrkev, ale já ji milovala. Vždycky mi jednu uvařila jako přílohu.

„Poslechni si tohle," řekla při loupání cibule. „Ťuk, ťuk."

„Kdo je tam?"

„Puma."

„Jaká puma?"

„Pospěš si, nebo si cvrnknu do Puma gatí."

„Ale fuj, mami!" zasmála jsem se. „To je nechutný!"

Zachichotala se. „Říkala jsem si, že tě to pobaví."

„Dobře. Co je důvodem toho všeho?" mávla jsem rukou k nákupu.

„Ani nevím," pokrčila rameny a zasmála se. „Přišla jsem dřív z práce a ty budeš brzy maturovat a já jsem prostě hrdá na svou dceru." Přitáhla si mě k sobě, aby mě objala a dala mi pusu na čelo.

Moje máma měla ráda doteky. Poplácávala mě po ramenou, hladila mi vlasy, objímala mě. Když jsme přecházely ulici, držela mě za ruku až do mých deseti let, kdy mi to začalo vadit. Jednou jsem se jí zeptala, proč se mě pořád dotýká, a ona mi odpověděla: „Myslím, že proto, abych se s tebou cítila víc spojená."

Občas jsem se cítila divně, když jsem objímala svou mámu, jako že jsem na objetí velká, ale bylo to i hezké.

„Jak ses dnes měla?" zeptala se, když jsem krájela česnek.

„Dobře. Dostala jsem jedničku z dějepisu a dokončili jsme návrh ročenky."

Přestala krájet cibuli a upřeně se na mě podívala. Dělala to vždycky, když pozorně poslouchala, dokonce i když se jednalo o ty nejtriviálnější věci.

Brzy se vůně česneku a cibule syčících na másle promísila s bohatou vůní mletého masa. V malém hrnci na sporáku se vařila mrkev. Máma vložila do trouby bagetu, aby se rozpekla, a na talíře jsme naložily těstoviny a odnesly je na jídelní stůl.

„Mami," vhodila jsem mrkev do omáčky, rozmačkala ji v ní a snažila se tvářit nenuceně, „můžu se tě zeptat na něco o tátovi?"

Špageta sklouzla z okraje máminy vidličky a s jemným plesknutím přistála na talíři. Bodla do ní a odkašlala si.

„Jasně, zlatíčko. Co bys chtěla vědět?"

„No…" snažila jsem se utřídit rozvířené myšlenky.

Obvykle si nechtěla moc povídat. Ne že bych se ptala často. Vždycky se jí na tváři objevil ten komicky zamrzlý polovičatý úsměv, jako by ji něco bolelo. Ale od té doby, co jsem viděla Kendall, nevím, nutilo mě to o něm víc přemýšlet.

„V kolikátým jsi byla měsíci, když umřel?"

Máma si naložila další porci těstovin a zkroutila obličej do přemýšlivého výrazu – rty na jedné straně, oči nahoře, obočí dole.

„Byla jsem těhotná jen pár týdnů. Ani jsem neměla šanci mu to říct."

„Byl fešák?" zeptala jsem se mazaně. „Víš, když jste se poprvé potkali, cítila jsi uvnitř takové to zvláštní chvění?"

„Hodně!" začala si ovívat tvář rukou a smála se. „Úplně se mi podlomila kolena. Ty blond vlasy a hnědé oči. Rovnou jsem se do něho zamilovala."

Zarazila jsem se, mozek se mi zasekl na jednom slově. „Hnědé?"

„Ano."

Tvrdě jsem se na ni zahleděla. Předtím mi říkala, že měl oči zelené jako já. Pamatovala jsem si ten den, tu chvíli, kdy to řekla. Schovávala jsem si tu cennou informaci v srdci od svých třinácti let, důkaz, že jsem propojená s otcem, kterého jsem nikdy neviděla.

Čekala jsem, že se opraví, abych věděla, že nelže. Ale neudělala to.